

UZASADNIENIE

Powódka (...) z siedzibą w W. wniosła powództwo przeciwko pozwanej (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w siedzibą w S. o zapłatę, tytułem wynagrodzenia za zrealizowany przewóz towarów oraz koszty odzyskania należności.

Nakazem zapłaty z dnia 29 kwietnia 2022 r. orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu (k. 63).

W przepisany terminie pozwana wniosła sprzeciw od ww. nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i postulując o oddalenie powództwa. Pozwana podniosła zarzut potrącenia należności pozwanej z częścią kwoty dochodzoną przez powódkę, a w pozostałym zakresie zarzut spełnienia świadczenia. W toku postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W ramach prowadzonych przez strony działalności gospodarczych, powódka (...) z siedzibą w W. przyjęła od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. zlecenia transportowe m.in. o nr: 2021/09/23/29/PJ z dnia 23 września 2021 r., 2021/10/01/23/PJ z dnia 1 października 2021 r., 2021/10/08/9/PJ z dnia 8 października 2021 r. oraz 2021/10/08/12/PJ z dnia 8 października 2021 r.

Bezsporne, a nadto dowód:

- wydruk z rejestru spółek litewskich wraz z tłumaczeniem k. 9-13,14-20;
- wydruk KRS zleceniodawcy k. 21-26, 85-86;
- zlecenia transportowe nr 2021/09/23/29/PJ, 2021/10/01/23/PJ, 2021/10/08/9/PJ, 2021/10/08/12/PJ k. 27-30.

Przedmiotem zlecenia 2021/09/23/29/PJ z dnia 23 września 2021 r. był transport towaru neutralnego na paletach na trasie El P. L. (Hiszpania)-Gidy (Francja). Wysokość stawki frachtowej ustalono na kwotę 1330 euro netto płatną w terminie 60 dni od chwili otrzymania dokumentów transportowych i poprawnej faktury drogą mailową. Transport został zrealizowany. Przewoźnik wystawił fakturę o nr (...) na kwotę 1330 euro netto, którą wraz z dokumentami przewozowymi przesłał zleceniodawcy wiadomością e-mailową w dniu 30 września 2021 r. Termin zapłaty upłynął bezskutecznie w dniu 29 listopada 2021 r.

Dowód:

- zlecenie nr 2021/09/23/29/PJ k. 27;
- faktura nr (...) wraz z tłumaczeniem k. 31 i 32;
- wydruk wiadomości e-mail wraz z CMR i tłumaczeniem k. 39, 40, 41;
- wydruk e-mail wraz z tłumaczeniem k. 51 i 52.

Przedmiotem zlecenia o nr 2021/10/01/23/PJ z dnia 1 października 2021 r. był transport towaru neutralnego na paletach na trasie L. (Hiszpania)-S.-F. (Francja). Wysokość stawki frachtowej pierwotnie ustalono na kwotę 800 euro netto płatną w terminie 60 dni od chwili otrzymania dokumentów transportowych i poprawnej faktury drogą mailową. Następnie na skutek przeprowadzonych rozmów fracht został zmieniony na kwotę 950 euro brutto, co skutkowało wystawieniem przez zleceniodawcę kolejnej wersji zlecenia transportu. Transport został zrealizowany. Przewoźnik (powódka) wystawił fakturę o nr (...) na kwotę 800 euro netto, którą wraz z dokumentami przewozowymi przesłał zleceniodawcy (pозwanej) wiadomością e-mailową w dniu 14 października 2021 r. Termin zapłaty wynikających z ww. faktur należności upływał w dniu 13 grudnia 2021 r.

W związku z tym transportem powódka wystawiła tego samego dnia kolejną fakturą o nr (...) na kwotę 150 euro. Łącznie faktury opiewały na kwotę ustalonego frachtu 950 euro brutto.

Dowód:

- zlecenie nr 2021/10/01/23/PJ k. 28 i 141;
- faktura nr (...) wraz z tłumaczeniem k. 33 i 34;
- wydruk wiadomości e-mail wraz z CMR i tłumaczeniem k. 42, 43, 44;
- wydruk e-mail wraz z tłumaczeniem k. 51 i 52;
- faktura nr (...) k. 139;
- zlecenie nr 2021/10/01/23/PJ k. 142;
- zeznania K. P. k. 181-182 oraz nagranie na płycie CD od 00:13:50 do 00:41:17 k. 185;
- przesłuchanie J. F. k. 183 oraz nagranie na płycie CD od 00:41:42 do 00:50:39.

Przedmiotem zlecenia o nr 2021/10/08/9/PJ z dnia 8 października 2021 r. był transport towaru neutralnego na paletach na trasie B. (Hiszpania)-C. (Rumunia). Wysokość stawki frachtowej ustalono na kwotę 2470 euro netto płatną w terminie 60 dni od chwili otrzymania dokumentów transportowych i poprawnej faktury drogą mailową. Transport został zrealizowany. Powódka wystawiła fakturę o nr (...) na kwotę 2470 euro netto, którą wraz z dokumentami przewozowymi przesłał zleceniodawcy wiadomością e-mailową w dniu 20 październik 2021 r. Termin zapłaty wynikającej z ww. faktury należności upływał w dniu 20 grudnia 2021 r.

Dowód:

- zlecenie nr 2021/10/08/9/PJ k. 29;
- faktura nr (...) wraz z tłumaczeniem k. 35 i 36;
- wydruk wiadomości e-mail wraz z CMR i tłumaczeniem k. 45, 46, 47;
- wydruk e-mail wraz z tłumaczeniem k. 51 i 52.

Przedmiotem zlecenia o nr 2021/10/08/12/PJ z dnia 8 października 2021 r. był transport towaru neutralnego na paletach na trasie B. (Hiszpania)-C. (Rumunia). Wysokość stawki frachtowej ustalono na kwotę 2470 euro netto płatną w terminie 60 dni od chwili otrzymania dokumentów transportowych i poprawnej faktury drogą mailową. Transport został zrealizowany. Powódka wystawiła fakturę o nr (...) na kwotę 2470 euro netto, którą wraz z dokumentami przewozowymi przesłała pozwanej wiadomością e-mailową w dniu 20 październik 2021 r. Termin zapłaty wynikającej z ww. faktury należności upływał w dniu 20 grudnia 2021 r.

Dowód:

- zlecenie nr 2021/10/08/12/PJ k. 30;
- faktura nr (...) wraz z tłumaczeniem k. 37 i 38;
- wydruk wiadomości e-mail wraz z CMR i tłumaczeniem k. 48, 49, 50;
- wydruk e-mail wraz z tłumaczeniem k. 51 i 52.

Pozwana posiadała wymagalną wierzytelność wobec powódki wynikającą z nienależytego wykonania umowy przewozu, jaką strony zawarły na podstawie zlecenia transportowego nr 2021/09/29/21/MB. Wysokość stawki frachtowej tego zlecenia ustalono na kwotę 750 euro netto płatną w terminie 60 dni od chwili otrzymania dokumentów transportowych i poprawnej faktury drogą mailową.

Nadto przedmiotem zlecenia był transport świeżego mięso na trasie M. (Francja)-G. (Niemiec). Załadunek miał odbyć się u zleceniodawcy pozwanej tj. A. (...) z siedzibą w L. (Holandia). Wartość towaru ustalono na kwotę 5.748,35 euro. Załadunek miał nastąpić 30 września 2021 r. w godz. 10:00-14:00, zaś rozładunek 1 października 2021 r. do godz. 12:00.

Powódka opóźniła się z rozładunkiem, który nastąpił dopiero 4 października 2021 r. W związku 3-dniowym opóźnieniem przewożone mięso uległo częściowemu zepsuciu i zostało zakwalifikowane jako mięso do spożycia dla zwierząt. Zastrzeżenia co do stanu towaru w dniu dostawy zgłosił odbiorca towaru firma (...) w rubryce dokumentu CMR (niemiecka pieczęć w rubryce 24).

Zleceniodawca pozwanej - A. (...) z siedzibą w L. – w tym samym dniu zgłosił pozwanej za pośrednictwem wiadomości e-mail reklamację, a następnie obciążył ją obowiązkiem pokrycia szkody w towarze w kwocie 4.833,74 euro wystawiając fakturę o nr (...) z dnia 1 grudnia 2021 r. Celem rozliczenia przedmiotowej szkody, A. (...) z siedzibą w L. dokonał potrącenia kwoty 4.833,74 euro z wierzytelnościami przysługującymi pozwanej względem niej z tytułu realizacji innych zleceń, o czym poinformował pozwaną w dniu 27 grudnia 2021r. Łączna kwota wierzytelności pozwanej względem A. (...) z siedzibą w L. wynosiła 4.950 euro. Były to wierzytelności wynikające z faktur o nr: (...) na kwotę 1.000 euro, 2021/10/09/1 na kwotę 1.000 euro, 2021/10/10/1 na kwotę 1.000 euro, 2021/08/19/18 na kwotę 1.000 euro oraz 2021/09/21/9 na kwotę 950 euro. Po dokonaniu wzajemnej kompensaty, do dopłaty przez A. (...) na rzecz pozwanej pozostała jedynie kwota 116,26 euro, którą to kwotę spółka uiszczyła przelewem w dniu 23 grudnia 2021 r.

Dowód:

- zlecenie transportowe nr 2021/09/29/31/MB k. 87 i 88
- wydruk wiadomości z dnia 4 października 2021 r. zleceniodawcy z (...) wraz z tłumaczeniem k. 89-99, 94-97;
- dokumentacja pochodząca od odbiorcy zlecenia transportowego nr 2021/09/29/31/MB w tym list przewozowy CMR wraz z tłumaczeniem przysięgłego k. 98-109;
- wiadomość e-mail z dnia 4 października 2021 r. przesłana przez firmę A. (...) do spółki (...) wraz z tłumaczeniem k. 109-110, 111-112;
- faktura za szkodę w towarze wystawiona przez A. (...) na rzecz (...) wraz z tłumaczeniem k. 113 i 114;
- wiadomość e-mail z dnia 27 grudnia 2021 r. wraz z tłumaczeniem k. 115 i 116-117;
- faktury o nr (...) k. 118-122;
- potwierdzenie zapłaty kwoty 116,26 euro przez A. (...) k.123;
- zeznania K. P. k. 181-182 oraz nagranie na płycie CD od 00:13:50 do 00:41:17 k. 185;
- przesłuchanie J. F. k. 183 oraz nagranie na płycie CD od 00:41:42 do 00:50:39.

W związku z powyższym zdarzeniem pozwana 5 października 2021 r. zgłosiła drogą mailową oraz tradycyjną, do powódki jako przewoźnika, reklamację tytułem nieprawidłowo zrealizowanego transportu.

Pozwana 1 grudnia 2021 r. po uzyskaniu informacji od A. (...) o wysokości szkody powstałej podczas transportu, wystawiła notę obciążeniową nr 2021/12/01/1 na rzecz powódki. Nota została wysłana do powódki wiadomością e-

mail oraz pocztą tradycyjną 8 grudnia 2021 r., jednocześnie wzywając do zapłaty w terminie 1 dnia. Powódka odmówiła uznania reklamacji i zapłaty kwoty 4.833,74 euro.

Dowód:

- reklamacja z dnia 5 października 2021 r. wraz dowodem nadania k. 124, 125-127;
- wiadomość e-mail z dnia 5 października 2021 r. k. 128;
- nota obciążeniowa o nr 2021/12/01/1 wraz z dowodem nadania k. 129 i 130;
- wiadomość e-mail z dnia 8 grudnia 2021 r. wraz z tłumaczeniem k. 131 i 132;
- odmowa uznania reklamacji k. 59.

Pismem z dnia 20 grudnia 2021 r. nr 2021-12-20-001 pozwana dokonała potrącenia wierzytelności wynikającej z noty obciążeniowej z wierzytelnościami przysługującymi powódce wynikającymi z faktury (...) na kwotę 2.470 euro oraz faktury nr (...) na kwotę 2470 euro - łącznie 4940 euro. Tym samym do zapłaty na rzecz powódki tytułem (...) pozostało 106,26 euro. Oświadczenie o potrąceniu zostało nadane 11 lutego 2022 r. Oświadczenie dotarło do wiadomości powódki.

Bezsporne, a nadto dowód:

- pismo Potrącenie z dnia 20 grudnia 2021 r. wraz dowodem nadania z k. 58, 133 i 134.

Pismem z dnia 17 lutego 2022 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty przeterminowanych należności, w tym wynikających z faktur o nr (...).

Bezsporne, a nadto dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 17 lutego 2022 r. k. 53-54, 55.

Przelewem bankowych z 23 lutego 2022 r. pozwana zapłaciła na rzecz powódki kwotę 11.246,26 euro tytułem należności wynikających z faktur: (...) - (...) na kwotę 800 euro, (...) 2110- (...) na kwotę 2.470 euro, (...) 2110- (...) oraz (...) - (...) łącznie na kwotę 950 euro, (...) - (...) na kwotę 1.400 euro, (...) - (...) na kwotę 1.330 euro, (...) - (...) na kwotę 2.470 euro, (...) - (...) na kwotę 1.720 euro, (...) - (...) na kwotę 2.470 euro, (...) - (...) na kwotę 800 euro.

Łączna kwota z ww. faktur wynosiła 13.610 euro. Tytułem faktury (...), w związku z wcześniejszym potrąceniem kwoty 2.363,74 euro, pozwana uiściła pozostałe 106,26 euro.

Dowód:

- faktura nr (...) k. 137 i 159;
- faktura nr (...) k. 135;
- faktura nr (...) k. 136, 145, 162;
- faktura nr (...) k. 138;
- faktura nr (...) k. 139;
- faktura nr (...) k. 140;
- faktura nr (...) k. 143 i 158;

- faktura nr (...) k. 144;
- faktura nr (...) k. 146;
- faktura nr (...) k. 147 i 161;
- dowód dokonania przelewu w dniu 23 lutego 2022 r. k. 148.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo uwzględniono jedynie w nieznacznej części.

Pozew dotyczył należności przysługujących przewoźnikowi z tytułu przewozu międzynarodowego. Zasady zawierania umów przewozu międzynarodowego oraz obowiązki i uprawnienia stron reguluje konwencja z dnia 19 maja 1956 r. o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) - (Dz. U. z 1962 r. Nr 49, poz. 238, dalej również: „konwencja CMR”), a w dalszej kolejności ustawa z dnia 15 listopada 1984 r. - Prawo przewozowe (t.j. Dz. U. z 2000 r. Nr 50, poz. 601 z późn. zm.) i Kodeks cywilny. Zgodnie z umową przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy (art. 774 k.c.). Powódka domaga się realnego wykonania zobowiązania przez pozwaną tj. zapłaty należności za wykonaną usługę, zgodnie z art. 354 § 1 k.c.

Niesporny w sprawie był fakt zawarcia umów przewozu wskazanych w pozwie, wykonanie ich i obowiązek zapłaty frachtu.

Spór dotyczył skutecznego potrącenia dokonanego przez pozwaną w tym istnienia jej wierzytelności oraz spełnienia świadczenia poprzez dokonanie przelewu z 23 lutego 2022 r.

Ciężar dowodu w zakresie przesłanek potrącenia i istnienia wierzytelności pozwanej aktualizujących odpowiedzialność z art. 471 k.c., istnienia związku przyczynowego oraz powstania szkody, w świetle art. 6 k.c. spoczywa na wierzycielu, tj. w niniejszej sprawie na pozwanej. Musiała on zatem najpierw udowodnić istnienie ważnego zobowiązania o określonej treści, w stosunku do którego czyni powodowi (dłużnikowi) zarzuty jego naruszenia. W dalszej kolejności winna była wykazać pozostałe przesłanki odpowiedzialności kontraktowej - szkodę, jej spowodowanie nienależytym wykonaniem zobowiązania oraz związek przyczynowy.

Zgodnie z treścią art. 17 ust. 1 CMR przewoźnik odpowiada za całkowite lub częściowe zaginięcie towaru lub za jego uszkodzenie, które nastąpi w czasie między przyjęciem towaru a jego wydaniem, jak również za opóźnienie dostawy.

Stosownie do art. 23 ust. 5 CMR w razie opóźnienia dostawy, jeżeli osoba uprawniona udowodni, że wynikła stąd dla niej szkoda, przewoźnik obowiązany jest zapłacić odszkodowanie, które nie może przewyższyć kwoty przewoźnego.

Rozważając w tym kontekście istnienie wierzytelności zgłaszanej do potrącenia uznano, że powódka zdołała ją wykazać. Przede wszystkim należało wskazać, że powódka nie kwestionowała ani istnienia umowy przewozowej z dnia 29 września 2021r. związanej z transportem świeżego mięsa, jak i 3-dniowego opóźnienie jakiego dopuściła się podczas przewożenia tego towaru. Co więcej fakt ten wynikał wprost z listu przewozowego CMR, jak i z prowadzonej między spedytorami stron korespondencji mailowej (k. 89).

Nadto stosownie do art. 30 ust. 3 CMR opóźnienie dostawy może stanowić podstawę do odszkodowania tylko wówczas, gdy zastrzeżenie zostało skierowane na piśmie w terminie 21 dni od dnia postawienia towaru do dyspozycji odbiorcy. Regulacje zawarte w tym przepisie stanowią tak zwane akty staranności odbiorcy, które mają na celu zabezpieczenie możliwości skutecznego dochodzenia roszczeń wobec przewoźnika, w związku z wykonanym przewozem. Przepis ten stanowi wyjątek od przyjętej na gruncie Konwencji CMR zasady, że zgłoszenie przez osobę uprawnioną zastrzeżeń co do sposobu wykonania umowy przez przewoźnika nie ma wpływu ani na zaistnienie, ani na trwanie roszczeń wobec przewoźnika. Brak zgłoszenia zastrzeżenia we wskazanym w tym postanowieniu terminie powoduje wygaśnięcie

roszczenia. Ich zgłoszenie jest więc warunkiem skutecznego dochodzenia roszczeń z tytułu opóźnienia. Zastrzeżenia takie może zgłaszać zarówno nadawca, jak i odbiorca, jako, że obie strony są uprawnione do dochodzenia roszczeń z tym związanych. Za niezasadny uznano zarzut powoda w tym zakresie. Zdaniem sądu w pełni wystarczające było zgłoszenie zastrzeżeń na liście przewozowy przez odbiorcę towaru - (...) spółka (...) (GmbH) co do ilości i jakości towaru. Mając zaś na uwadze, że przepis nie precyzuje żadnych szczególnych wymagań w tym względzie, już takie zastrzeżenia uznano za skuteczne. Co więcej pozwana wykazała, że w tym samym dniu gdy nastąpił rozładunek towaru, za pośrednictwem wiadomości mailowej, jak i pocztą tradycyjną samodzielnie wszczęła postępowanie reklamacyjne (k. 124-125). Nie budziło więc żadnych wątpliwości, że pozwana dochowała staranności przewidzianych wskazanym przepisem.

Następnie pozwana wykazała stosownie do treści art. 23 ust 5 CMR, że z tytułu opóźnienia powstała dla niej szkoda. Nie było co prawda kwestionowane samo uprawnienie pozwanej, jako nadawcy, do dochodzenia odszkodowania, tym niemniej dla jasności należało wskazać, że CMR nie definiuje wprost „osoby uprawnionej”, lecz niewątpliwie w świetle wykładni systemowej i aksjologicznej, do osób tych należy zaliczyć właśnie nadawcę lub odbiorcę towaru. Taką też identyfikację ustawowego zwrotu przyjmują przedstawiciele doktryny. W zakresie istnienia i wysokości szkody pozwana wykazała, że jej kontrahent (zleceniodawca A.) został obciążony kosztem przekwalifikowania mięsa na zdatne do spożycia wyłącznie przez zwierzęta. W tym względzie pozwana przedłożyła wiadomość mailową od A. z informacją o powstałej szkodzie i jej wysokości oraz fakturę na kwotę 4.833,74 euro, stanowiącą ubytek wartości mięsa (k. 98-102 i 109-114). Okoliczności te zostały potwierdzone również zeznaniami świadka K. P., która wyjaśniła okoliczności sporządzenia i treść dokumentów pochodzących od spółki (...).

Co więcej pozwana wykazała, że szkoda została rzeczywiście przez nią poniesiona, poprzez oświadczenie kompensacyjne oraz zapłatę przez A. na rzecz pozwanej jedynie pozostałej po potrąceniu wierzytelności. Konwencja CMR w art. 23 ust. 1 reguluje sposób ustalania wysokości odszkodowania. Wartością tą w wypadku przewozu towaru od sprzedawcy do kupującego jest cena sprzedaży. W rozpoznawanej sprawie wartość towaru opiewała na kwotę 5.748,35 euro, co wynikało z faktury załączonej przez stronę pozwaną, tym samym wartość odszkodowania dochodzona w niższej wysokości - 4.833,74 zł euro – z całą pewnością mieściła się w określonych przepisami granicach. Mając powyższe na uwadze pozwana w całości wykazała istnienie odpowiedzialności odszkodowawczej po stronie powódki.

W konsekwencji była uprawniona do żądania od powódki zapłaty odszkodowania w wysokość 4883,74 euro, wystawiając notę 2021/12/01/1. Roszczenie stało się wymagalne wraz z upływem terminu na dokonanie zapłaty wskazanej w wezwaniu, czyli z dniem 10 grudnia 2021 r., przez co nadawało się do potrącenia. Oświadczenie w tym zakresie zostało złożone pismem z 11 lutego 2022 r., co nie było sporne, gdyż sama powódka wskazywała na to w pozwie. Zgodnie z treścią art. 498 § 1 k.c. gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. W myśl § 2 przywołanej normy - skutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej. Norma art. 499 k.c. stanowi, że potrącenia dokonuje się przez oświadczenie złożone drugiej stronie. Oświadczenie ma moc wsteczną od chwili, kiedy potrącenie stało się możliwe. W realiach sprawy oświadczenie o potrąceniu z pewnością doszło do wiadomości powódki przed złożeniem pozwu co było bezsporne. Nie była także sporna procesowa możliwość podniesienia zarzutu potrącenia, jak również sąd nie znalazł żadnych podstaw do pominięcia zarzutu w kontekście art. 203¹ § 1 k.p.c

Tym samym wierzytelności powódki dochodzona pozwem z (...) - (...) opiewająca na kwotę 2.470 euro została umorzona w całości w drodze potrącenia.

Nadto pozwana wykazała, że pozostałą części należności powódki dochodzoną pozwem zapłaciła przelewem z dnia 23 lutego 2021r. na kwotę 11.246,26 euro. Jak wynikało wprost z tytułu przelewu pozwana wpłatę przekazała na poczet: (...) (...) - (...) – na kwotę 1330 euro, (...) - (...) na kwotę 800 euro, (...) 2110 - (...) na kwotę 2.470 euro, (...) 2110 - (...)

na kwotę 950 euro, (...) - (...) na kwotę 1.400 euro, (...) - (...) na kwotę 2.470 euro, (...) - (...) na kwotę 1.720 euro, (...) - (...) na kwotę 2.470 euro, (...) - (...) na kwotę 800 euro.

Łączna suma faktur wskazanych w tytule przelewu wyniosła 13.610 euro, jednakże uwzględniając, że 2.363,74 euro (dot. (...) - (...)) została uiszczona już wcześniej w wyniku dokonanego potrącenia, należało uznać, że wszystkie pozostałe wskazane w przelewie wierzytelności zostały zapłacone w całości ((...),74= (...),26).

Jedynie więc dla pełnego zobrazowania dokonanej płatności należało także wskazać, że pozwana wykazała, że faktura nr (...) na kwotę 800 euro (dochodzona pozwem) została w całości zaspokojona. W tytule przelewu pozwana nie wskazała wprawdzie numeru tej faktury, niemniej wykazała, że ta faktura oraz faktura nr (...) (opisana w przelewie) dotyczyły tej samej umowy przewozowej. Świadek K. P. zeznawała, że w zleceniu transportowym o nr (...). (...) doszło do zmiany wysokości frachtu z 800 euro, na którą wystawiono fakturę nr (...), na kwotę 950 euro. Spowodowane było to opóźnieniem w załadunku towaru. W związku ze zmianą wysokości frachtu doszło do wystawienia nowego zlecenia transportowego oraz drugiej faktury o nr (...) na kwotę 150 euro. Tym samym mimo, że w tytule przelewu wskazano jedynie ostatnią z nich, zapłacono całą należność tj. łącznie 950 euro.

Tym samym w przedmiotowej sprawie wyłącznie żądanie odsetkowe oraz częściowo roszczenie o rekompensatę za koszty odzyskania należności podlegały uwzględnieniu.

W tym miejscu należy zwrócić uwagę na treść art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, zgodnie z którym termin zapłaty określony w umowie nie może przekraczać 60 dni, liczonych od dnia doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku, potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi, chyba że strony w umowie wyraźnie ustalą inaczej i pod warunkiem że ustalenie to nie jest rażąco nieuczciwe wobec wierzyciela.

Ustawa z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych stanowi implementację Dyrektywy PE i Rady (...) z dnia 16 lutego 2011 roku w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych. W jej preambule wskazano, że jednym z działań priorytetowych przewidzianych w komunikacie Komisji z dnia 26 listopada 2008 roku pt. (...) plan naprawy gospodarczej" było zmniejszenie obciążeń administracyjnych dla przedsiębiorstw oraz promowanie przedsiębiorczości między innymi przez zapewnienie, aby należności za dostawy i usługi były regulowane co do zasady w ciągu jednego miesiąca, w celu zmniejszenia ograniczeń w płynności finansowej. Opóźnienia w płatnościach stanowią naruszenie postanowień umowy, które stało się korzystne finansowo dla dłużników. W większości państw członkowskich za opóźnienie w płatnościach naliczane bowiem są niskie lub zerowe odsetki oraz powolne procedury ściągania należności z tego tytułu. Komisja uznała, że konieczna jest zdecydowana zmiana w kierunku kultury szybkich płatności i zniechęcanie dłużników do przekraczania terminów płatności. W tym celu wszelkie postanowienia umów uniemożliwiające naliczanie odsetek należy zawsze uznawać za rażąco nieuczciwy warunek umowy lub praktykę. Zmiana ta powinna również obejmować wprowadzenie szczegółowych przepisów dotyczących terminów płatności i rekompensaty dla wierzycieli za poniesione koszty związane z dochodzeniem roszczeń o odsetki.

Biorąc powyższe pod uwagę uznano, że umowny warunek zapłaty frachtu dopiero po doręczeniu oryginałów dokumentów, należało uznać za rażąco nieuczciwy. Argumentację wzmacnia również fakt, że powódka doręczyła pozwanej za pośrednictwem poczty elektronicznej wszystkie wymagane dokumenty, zaś właśnie taka forma komunikacji była zwyczajowo przyjęta między stronami, jak i funkcjonuje powszechnie w branży transportowej. Co więcej uznając ten warunek za dopuszczalny należało by uznać, że w sytuacji zaginięcia oryginałów dokumentów (np. z winy operatora pocztowego), powódka nie otrzymałaby w ogóle wynagrodzenia.

W zakresie więc roszczenia odsetkowego jego podstawę prawną stanowił art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 893), który stanowi, że w transakcjach handlowych - z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny - wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, chyba że strony

uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki:

- 1) wierzyciel spełnił swoje świadczenie;
- 2) wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie.

W przedmiotowej sprawie powódce należą się z tego tytułu ww. odsetki biorąc pod uwagę fakt, że spełniła swoje świadczenia, a terminy płatności przez pozwaną faktur (...) przypadały: odpowiednio na dzień 29 listopada 2021 r., 13 grudnia 2021 r. oraz 20 grudnia 2021 r. Zapłaty należności z tytułu tych zobowiązań pozwana dokonała 23 lutego 2022 r., a więc po terminach określonych w umowach. W związku z powyższym zasądzono od pozwanej na rzecz powódki odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych:

- od kwoty 1.330 euro liczone od dnia 30 listopada 2021 roku do dnia 23 lutego 2022 roku;
- od kwoty 800 euro liczone od dnia 14 grudnia 2021 roku do dnia 23 lutego 2022 roku;
- od kwoty 233,74 euro liczone do dnia 21 grudnia 2021 roku do 23 lutego 2022 roku.

Zasadne stały się również roszczenia powódki o zapłatę rekompensaty za odzyskiwanie należności wynikających z ww. trzech faktur. Zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 893) wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, przysługuje od dłużnika, bez wezwania, rekompensata za koszty odzyskiwania należności, stanowiąca równowartość kwoty 40 euro - gdy wartość świadczenia pieniężnego nie przekracza 5000 złotych;

Równowartość kwoty rekompensaty, o której mowa w ust. 1, jest ustalana przy zastosowaniu średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne (art. 10 ust. 1a ww. ustawy). W związku z powyższym zasadnym stało się zasądzenie na rzecz powódki w punkcie II wyroku kwoty 838,64 zł. Na kwotę tą składają się następujące należności: 323,46 zł (70 euro x 4,6208 zł/euro - kurs z dnia 29 października 2021 r.) + 187,34 zł (40 euro x 4,6834 zł/euro kurs z dnia 30 listopada 2021 r.) oraz kwota 327,84 zł (70 euro x 4,6834 zł/euro kurs z dnia 30 listopada 2021 r.). Kwoty te to rekompensaty od nieuregulowanych w terminie należności wynikających odpowiednio z faktur o nr (...).

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, Sąd w punkcie III oddalił w pozostałym zakresie powództwo, jako że co do należności głównej nie zasługiwało ono na uwzględnienie.

Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach (punkt IV wyroku) stanowił art. 100 zd. 2 k.p.c. Pozwana uległa tylko w nieznacznej części i przegrała proces w 3,742 %. (zasądzono 838,64 zł, a wartość przedmiotu sporu określono na kwotę 22.410 zł). Tym samym sąd uznał za zasadne obciążenie powódki całością kosztów procesu. Pozwana poniosła następujące koszty: opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie łącznej 17zł oraz koszt wynagrodzenia pełnomocnika 3600 zł. Wysokość kosztów wynagrodzenia pełnomocnika ustalono w wysokości stawki minimalnej na podstawie § 2 pkt 5 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 265 z późn. zm.).

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)